

Király Ignác:

Jézusi értékeink megjelenítése a társadalomban

Az ember a saját életterét éli meg legnagyobb kihívásnak, mert ez őt szólítja meg, őt állítja próbatétel elé. Mindenkinek a maga problémája a legnagyobb, a maga gondjának megoldása a legsürgetőbb. Minden megnyilvánulásunk közvetlenül, vagy közvetve bemutatja azt, akik vagyunk, amit gondolunk. Gyümölcsseinkről ismerhető meg a Bokor. Önmagunk meghatározása meghatározza küldetésünket is. Minden egészséges lelkű ember igyekszik megosztani környezetével mindazt, ami az ő életében béke és öröm forrása. „Szamár a végállomás!”, mondja a játék szövege. Ennek alapján nagy szám az, aki a rábízott, őt értelmes és emberhez méltó életre segítő elveit és megoldásait magába zárja. Nagy kincsek hordozója és kiosztója az, aki megéli a népi mondás igazát: a megosztott öröm kétszeres öröm. Általában a mások felé fordulásunkat illetően is koncentrikus körökben élünk. Belsőbb köreinkre több jut, a külsőbbekre kevesebb. Tény azonban, hogy személyes emberi kapcsolatainkon fordul a magunk boldogsága is és a környezetünkre gyakorolt hatékonyságunk is. A kis Katekizmusban hogyan is tanultuk? Mi végre vagyunk a világon? Átfogalmazva az akkor tanultakat és magunkhoz közel állóvá téve, ezt válaszolhatjuk: Isten megismerésére és megismertetésére, megszeretésére és megszerettetésére. Ennek emberi megvalósítása úgy lehetséges, hogy komolyan vesszük küldetés tudatunkat és azt a feladatunkat, hogy másokat is küldetésre neveljünk.

Jelenlétünk a világban erre az alapra épül.

1./ Megismerés és megismertetés

Nem vagyunk, és **nem vagyok tévedhetetlen igazságok birtokában**. Maguk értékeit tévedhetetlennek és kizárólagosnak hirdető erők világában élünk. A Bokorban bátran vallhatjuk „minden csak egy megközelítés” (Illés zenekar). Nincs abszolút szöveg, mely mindig és mindenkire kötelező érvényű lehet. Filozófiák, hiszekegyek, mozgalmi teológiák olyan emberi megfogalmazások, melyeket az oda tartozni akarók elé, mint alapfeltételt állíthatnak az adott intézmények, mozgalmak. Mi azért tartozunk sokféle emberi kapcsolatot jelentő rendszerhez, hogy ahol vagyunk, ott velünk és általunk ott legyen a ránk bízott evangéliumi értékrend. A Bokor is felkínál alapszemléletet jelentő tételt: Amit szeretnél, hogy neked tegyenek, te is azt tedd másoknak. (vö.: Máté 7,12). Egyszer, egy közösség 12 tagja megfogalmazta a maga hiszekegyét (Credo). Mindannyian másként fogalmaztuk meg ugyanazt: Jézus Istenének szeretetrendje szerint kell rendeznünk gondolatainkat, szavainkat, cselekedeteinket.

Jó példa volt ez az egység a sokféleségben esetére. Egy mozgalom minél homogénebb, annál egyszerűbb megismerni és megszeretni, vagy éppen elutasítani. A Bokor nem ilyen mozgalom. Mi sokfélén képviseljük ugyanazt. Könnyű belénk kötni annak, aki kötözködni akar: „ahányan vagytok, annyifélét beszéltek.” A mi arany szabályra épülő szemléletünket senkire rá nem kényszeríthetjük.

Mindenkinek magának kell megismernie, belátnia igazság tartalmát és felzárkózni hozzá életével. Mi segíteni igyekszünk ebben.

Környezetünk **techno-kultúrában** él (Vörös Éva). Elgépiesedett a gondolati áramlás, elgépiesedtek az emberi kapcsolatok. A személyességet felváltotta a virtualitás, a kézbe vehető írásos lehetőséget leváltotta a számítógép monitora. Közösségeinkben végzett áttekintés kimutatja, hogy az on-line közvetített gondolatok olvasottsága felére csökkent (Tájék, Koinónia). Ha valaki nem ül eleve és sokat a számítógép mellett, akkor külön be kell iktassa ezt, ahelyett, hogy fogná a nyomtatott verziót és

olvasná ott, akkor, amikor akarja, mindenféle technikai segéd eszköz nélkül. Lehet dialógust folytatni a papír környezetpusztító előállításáról, de előtte érdemes alapos mérleget készíteni a mit, miért, hogyan, mennyit kérdések alapján, hogy összességében mit veszíthetünk a szellemi elsekélyesedéssel és elszemélytelenedéssel. A modern világ modern eszközei olyan piaci kínálatot jelentenek, hogy nem biztos, hogy nekünk ebben a versenyben kell részt vennünk. Kérdés, hogy az elszemélytelenedő világban a személyes kapcsolatok érdekében milyen áldozatra vagyunk képesek? Az internetes megjelenés eszköz a személyes kapcsolat kialakításához (www.bokorportal.hu). A nyomtatott megjelenések is eszközök a megismertetéshez. Minden valamirevaló mozgalom igyekszik minden generációt megszólítani (gyermek és ifjúsági lap). Ez nem zárja ki, hogy kiemelt célcsoportjára nagyobb figyelmet áldoz (Érted Vagyok, a jézusi tájékozódásra nyitottak számára). A mi sajátosságunk a személyesség, a kisközösségbe szeretés. Ennek eszközeit kell korunknak megfelelően megválnunk. Káros eszköz, mert információhalmazzal és látszatkommunikációval fizeti ki a barátságokra, testvériségekre szomjazó embert. Eddig még soha nem tapasztaltam, hogy bárki megbotránkozott volna azon, hogy nem Bokor-mozgalomban, hanem testvérbarátságokban gondolkodom és élek. Személyesen belékarolva embertársainkba - ebben van a mi küldetésünk jövője.

Amikor tehát értékeink megjelenítéséről gondolkodunk, akkor **a jó példaadásról és a jó elvi érték-képviselétről** gondolkodunk. Akik belelátanak az életembe, vajon Jézus értékszempléjére ismerhetnek? Erre ismerhetnek, ha megismerik szereteteszményünket. Erre ismerhetnek, ha látják elveinket hitelesítő igyekezetünket, akkor is, ha eszményien megélni nem tudjuk azokat. Eszményeink és töredékes valóságaink adják magabiztos szavainkat és ugyanakkor az indokolt szerénységünket. Az eszményt nem lehet kérdőjelekbe csomagolt bizonytalanságokkal képviselni. „Az ember gondolkodó nádszál”(Pascal) magabiztosságával és törekénységével. Olyan bizonyossággal kell megjelenítenem eszményeinket, amelyben ott van a tévedés és a fejlődni akarás lehetőségének kifejezése is. A bizonyosság és szerénység kettős erényére épül az életünk.

Mi nem szakképesítésig, diplomáig menő ismeretekben gondolkodunk. Az élet folyamatában ugyanis a már itt és most belátott, igaznak tartott elvekhez itt és most kell felzárkóznunk és másokat is erre biztatunk. Az elodázó emberi hozzáállásra érvényes a mondás: amit elhalasztok, el fog halni.

Magasan kvalifikált eszmecserék még nem teszik szentebbé az embert. Ha ezek **a szellemi folyamatok kiemelt eszközök** az életünk jobbá, értékesebbé tételéhez, akkor jó irányba haladunk. A fejlődőképes ember számára szégyen, ha hite, világnézete, elvrendszere megrekedt kisiskolás szinten. A fejlődőképes ember számára az is szégyen, ha évei, műveltsége előre haladtával értékszempléje kövületté merevedett. Így születnek ugyanis a dogmatikák, a tévedhetetlenséget igénylő nézetek. Ha Jézus így gondolkodott volna, akkor ő maga követte volna el a legnagyobb mulasztás bűnét azzal, hogy nem írta és nem íratta le evangéliumát, amit aláírásával hitelesíthetett volna. Folyamatában értelmezhető a jézusi élet. Ez érvényes azokra is, akik megértettek valamit az evangéliumból és azokra is, akiket megszólítunk a megismertetés szándékával.

2./ Megszeretés és megszerettetés

Továbbra is személyes kapcsolatainkról van szó. Az Istent szeretés valós mutatója az, ahogyan szeretjük felebarátainkat és az egész teremtett világot. Ha el tudom fogadtatni magam, akkor van esélyem arra is, hogy nézetem is meghallgatásra találjon. Ha megszeretnek, akkor nagy esélyem van arra, hogy bizalomra épülően át is vegyék értékszempléjemből a számukra itt és most vonzó tartalmakat. Mindez az én **megelőlegezett bizalmamra** épül, amit felebarátaim felé kimutatok.

Mindez az én őket megszeretésekre épül, amint ez az értük élni akaró igyekezetemben, a szóbeli és tettekbeli megnyilvánulásaimban megmutatkozik. Magunknak halásszuk az embereket? Akik egy irányba néznek, Jézus Istene felé, azok nem alá-/fölérendeltségben, hanem testvériségben gondolkodnak. Az összekapcsolódásaink láncolata olyan sokirányú személyességet hoz létre, amelyben mindenki valamiben példakép, mindenki valamiben példának tekintheti testvérét. Ki miben a legalkalmasabb, abban szolgál. Nagy értékvesztés lenne, ha valaki álszerénységben tartósan megrekedne: „Én semmire sem vagyok olyan alkalmas, mint ti!” A megszeretés áramköre **adás és elfogadás** dialektikájában él. Elfogadási nyitottságunk az értékáramlás élményét adhatja felebarátainknak. Egy alakuló kapcsolat tagjait ez folyamatos ingerközegben tartja, nem hagyja, hogy valakik csak fogyasztói, csak haszonélvezői legyenek mások szolgálatának. Hiszen ez a cél: munkatársakat szerezni Isten szeretetének minél szélesebb körű megélésére ebben a világban.

3./ Küldöttként küldünk.

Tanítóként tanítókat nevelünk. Apostolkodva apostolkodásra buzdítunk. Mindennapi életünkhöz társakat keresünk azzal, hogy segítők kezünket nyújtjuk mások felé. A Bokor elhivatott emberek igyekezetéből született. **Az elhivatott ember Istentől eredő meghívásként éli meg küldetését.** A meghívás élményére adott érdemi választ nevezzük megtérésnek. A belső élmény realizálódik a „száz testvér, száz nővér”, a „száz ház, százannyi” megtapasztalásában (Márk 10,29-30). Aki nem elhivatott, az még lehet jó szellemi hirdető, lehet jó ember a szónak közbeszédben használt értelmében. A Bokor esetében azonban többről van szó. Ez a több nem szakrális rangot, nem alanyi jogon adott rangot jelent. Ha azt jelentene, akkor Jónás nem az ellenkező irányba indult volna el, mint azt feladatuk kapta, Jeremiás nem akart volna fiatalságára hivatkozva kibújni alóla (20,7-9), Mózes nem hárított volna „küldj mást” szöveggel (Kiv.4,13)... Ez a több azt jelenti, hogy küldetésre vagyunk kiválasztva. Pontosabban: úgy gondoljuk, hogy bennünket is küld az Isten az emberiség számára elgondolt Országára építésére. Nem wellness-hétkégre hív, és mi sem arra hívunk. Feladatunk rendeltetésünk, amely magában hordozza mindazt a pozitív erőforrást, mely a teljesítéshez szükséges. Veritékes boldogságra kaptunk meghívót.

Minden mozdalom eljut fejlődésének arra a fokára, mikor a létszám már **küldetési felhígulást** is jelent. Vannak, akik az eredeti küldetésnek megfelelően igyekeznek élni. Vannak, akiknek jó és elegendő a szolgáltató testvériség. A számukra szükséges és elégséges előnyök reményéhez már nem társul a maguk küldetés tudata. Amikor ez az állapot természetes életjelenséggé lesz, akkor alakul ki a népegyházi struktúra: vannak, akik kiszolgálják és vannak, akik haszonélveznek. Ez a jelenség minden mozdalomból kinőhet, de az már nem az a Bokor, amire eredeti szerelmünkben ígért mondtunk. Ennek az irányzatnak már más nevet illik adni. A Bokor küldetésstudatú emberek közösségi mozgalma. Aki ide akar tartozni, annak ezt meg kell fontolnia. Annak Ámosz próféta szavait szíve legmélyén át kell élnie: „Ki ne prófétálna, ha szól az Úr?!” (3,3-8). A Bokor küldetése: tagjainak és leendő tagjainak küldötté érlelése.

4./ Tudnunk kell NEM-et mondani

Ellene kell mondanunk mindannak, ami ellenkezik a Jézustól tanult szeretettartalmakkal. Akkor is ellene kell mondanunk, ha ez bennünk akar megszületni, mikor elveszítjük türelmünket és magunk is legszívesebben erőszakos eszközökhöz nyúlnánk, vagy azokat támogatnánk, akik mintegy helyettünk ezekhez nyúlva tesznek „rendet” a világban.

Számunkra minden „archia” (pl. monarchia, hierarchia) és „krácia” (pl. demokrácia), (uralkodás, uralkodó, uralom) jézusidegen. Nemet kell tehát mondanunk minden olyan tevékenységre, amely ezeket támogatja. A szolgálatra hangsúlyt tevő mozgalmak közül nekünk kell megjelenítenünk azt a fajta szolgálatot, amely Jézus Istene szerint akarja a jót felebarátai részére. Az emberi személyes, és/vagy kollektív önzéseket szolgáló irányzatokra nemet kell mondanunk. Minden mások kárára akart érdekkapcsolat jézusidegen. Családunk, Bokrunk, hazánk, felekezetünk másoknak ártó érdek érvényesítésére nemet kell mondanunk. Értékeink megjelenítése az is, amiben nem veszünk részt, amit kritikával illetünk, amit arra használunk, hogy a magunk értékeiről, megoldásairól **vallomást tegyünk** egy-egy probléma jelentkezésekor.

5./ Tudnunk kell IGENT mondani

„Vannak, akik csak valakik ellen tudnak szeretni.”(Mauriac). Vannak, akiknek mindig kell az ellenségkép ahhoz, hogy önmagukat meghatározzák. A Bokorhoz tartozók igent mondanak arra, hogy valakikért tudjanak szeretni. „Nincsenek természettől fogva vademberek, csak elvadultak” (Baader), tehát a megelőlegezett bizalom erejére mondunk igent. Ellenségkép helyett felebarátképben gondolkozunk. „Egy kökénytövis miatt nem kell az egész erdőre haragudni.” (Sütő A.). Ami szerintünk is érték a világban (igaz, jó, szép, szent), az segít különbséget tenni, hogy nehogy „korpa közé keveredve fölfaljanak a disznók”. Ez teheti lehetővé, hogy olyan megmozdulásokban is jelen legyünk, melyek egy adott kihívásra a mi jézusi tájékozódású, szelíd megoldásunkkal egyetértenek (pl. felvonulás a magyar családok értékeinek megjelenítéséért, a gyermekvállalásért). Elhatárolódás és kivonulás helyett igent mondunk **a kovász szerepre**, amely a tésztába keveredve tudja teljesíteni küldetését. Igent mondunk a tiszta beszédre, melyben a bűnt bűnnek, az erényt erénynek nevezzük. Igent mondunk a keveretlen életre való törekvésre és az erre való buzdításra. „Keveretlenség az, mikor nem gabalyodom a dolgok hálójába.” (Lao-ce. Igent mondunk tehát a segítőkész szolgálatra, a jószívűségünk adásában megvalósulására és a barátkozásra épülő békességteremtésre. Amennyiben sikerül ezt megélnünk Bokrunkon belül, annyira remélhetjük, hogy kifelé is hitelesen tudjuk mindezt képviselni.

[2016]